

„Индиферентност према објективној истини је потакнута одвајањем једног дијела свијета од другог, јер то одвајање отежава откривање оног што се заиста догађа. Често се може јавити истинска сумња у вези са догађајима од огромне важности. На примјер, немогуће је израчунати, у милионима или можда стотинама милиона, број смрти прозрочених ратом. Катастрофе о којима је стално извјештавано – битке, масакри, глад, револуције – су просјечној особи често уливале осјећај нестварности“ пише Орвел 1945 године.

И још ћу га једном цитирати: „Политички или војни коментатори могу, попут астролога, преживјети готово сваку погрешку, зато што њихови вјерни сљедбеници од њих не траже процјену чињеница, већ стимулацију лојалности“.

Да ли препознајете ову појаву гледајући вести, читајући новине, анализе, предвиђања или још увек верујете да је у једном брлогу уподобљених написа могуће пронаћи трачак објективности. И чија би то објективност била? Не припада она ни аутору ни уреднику. Припада једној општој пометњи где људи, читаоци, покушавају да се некако пронађу у свим тим позивима на саборност, памфлетима, жалопојкама ових или оних (уметника, радника, сељака, да не кажем и поштене интелигенције, јер тога нигдар не бу) – и не пролазе се. Чак ни донедавно подељене стране више не постоје, све су мањи изгледи да ће икада постојати – сада је подобно да сви будете на истој страни. Која је то страна?

О сиромаштву језика и духа

Пише: Ана Радмилић
уторак, 30 јул 2013 13:06

